

Sel aequal teenis Raganiti mõisa üks noor neiuse, nimega Mareilis. Tema nägu oli kui õitsewad nurme-lilled, tema leha kui sirge mänd, ja kes tema filmi waatas, se arwas sinist merd nägema. Selle lõrwas oli neiuse fa agar ja usin, illa rõõmus ja läbik, ja üksi se tegi temale pahandust, et pea läbi aasta issa tulervalsgusel pidi magama minema. Mareilis magas veikses sambbris palku müüride wahel, veiste aken oli vältni müüri sisse raiutud, suj Jaanipääwa aequal tuli päike wähe aega sissepaissta wēis, kuu aga iialgi mitte. Selle üle pahandas ennast Mareilis, kest tema oli hoidlik ja ei tahnuud fa leiwanemate tüünast ilma-aejata tulutada.

Proolsi mõisa futsar oli Juurish; se oli laugelt Mareilisi sugulane, oli virk ja harkaja poiss ja kandis sugulakest südames, ilma et aejad nende wahel õiete koosnud oletsiwad. Mareilis ei olnud foguni mitte virgu nooremehhe vasta, aga fena nooruse-pöli ja iseoma fenadus oliwad teda natuse ülemeeleliseks teinud; tema tahtis natule nooremehhe üle walitseda, enne kui ennast tema walitsuse alla heitis ja piinas teda ülemeelelise naljaga. Sellest ei saanud Juurish aru, ni tart tema fa muidu oli ja waewas ennast mõttetega, mida kõik need tunnewad, kelle noort südant faks hiigawad sinisilma sütitasivad.

Ühel õhtul oli noor Juurish omast leiwaherrast ratsa linna saadetud, sõitis Raganiti mõisast mõöda ja tahtis paor silmapillu lassifesega fõneleda. Se istus õues suure päerna all ja wahtis mõtetes taewa poole. Kui noormees omast südame-tulsumisest juttu tegi, kõlas helisew naer neiut suust, tema näitas sõrmega kuu poole ja ütles: „Sellepoeg, tee et kuu minu afnad walgustab, siis tahan Sinu omane olla.“ Kui Juurish seda tunnis, lastis tema hobust sammuda, kest tema tundis seda afnad, teadis et kuu fesse sisse ei paista ja pilkamine tegi tema südamele walu. Kui tema aga Karalaane metsa jõudis ja kuu riisttee peal läbi mändade paistis, mõtles tema: „Wõits ma ülesse sõita, ja kuu jutule sada, siis saks korda.“ Kest kui Littawi mees oma hobuse selgas on, siis peab tema sõifi tergeks aejaks. Sel silmapilsgul töötsiwad wēigu ešimesed jalad ennast illespidi, noormees nägi metsa ja Raganiti mõisa oma all ja mõne silmapilgu pärast lassis tema hobust sammuda, kest tema oli kuu lõrwas, kes tasalesti oma teed läis. Littawlaised on knuissad hobuse-lauplejad ja Juurish teadis, et hea ei ole oma tahtmisid järsku awaldada. Esiteks räägitalse ilmast, wiljakaswust, loomatoidust ja mis muud tuhn tuleb ja siis põöratafse targu asja poole. Sedaviisi tegi fa Juurish, aga kuu ei pannud meest